

Mál nr. 223/2017**M
og
V v/ökutækjategyggingar A****Ágreiningur um bótaskyldu.****Gögn.**

Málskot, dags. 05.07.2017 ásamt fylgigögnum.

Bréf V, váttryggingafélags, dags. 21.07.2017.

Málsatvik.

M varð fyrir slysi þegar hann ók bifreiðinni A 26. nóvember 2012 aftan á aðra bifreið í hálfu og fann í kjölfarið fyrir verkjum í hálsi, herðum, brjósthrygg framanvert og aftan og baki með leiðni og dofa í hendur og fætur. V hafnaði bótaskyldu úr slysatryggingu ökumanns með bréfi 6. júlí 2016 með vísan til þess að árstilkynningarfræstur væri liðinn skv. 1. mgr. 124. gr. laga nr. 30/2004, um váttryggingarsamninga. Í bréfinu kemur fram að kærandi hafi átt að gera sér grein fyrir varanlegum afleiðingum slyssins þegar hann leitaði til heimilislæknis í janúar og nóvember 2013, fór í segulómum í febrúar 2013, þegar hann leitaði á slyshadeild í desember 2013 og í síðasta þegar hann fór til taugalæknis í janúar 2014 þar sem hann hafði þá ekki jafnað sig eftir slysið.

M mótmælir afstöðu V og telur að honum hafi ekki verið kunnugt um afleiðingar slyssins fyrr en árið 2015. M hafi verið hjá sjúkrahjálfa á 29 skipti á tímabilinu 27. janúar til 10. desember 2015 og taldi að hann myndi jafna sig að fullu í þeirri meðferð. Það hafi ekki verið fyrr en í lok þeirrar meðferðar sem hann hafði haft raunverulega vitneskju um að ástand hans yrði varanlegt og að starfsgeta hans yrði varanlega skert í framtíðinni.

Álit.

Í gögnum málsins kemur fram í vottorði frá Heilsugæslunni í Grafarvogi dags. 12. janúar 2015 að M hafi leitað til læknis 30. nóvember 2012 vegna slyssins. Í vottorðinu kemur fram að M eigi við flókið verkjavandamál að stríða sem hefst löngu áður en bílslysið verður. M hittir lækni aftur 7. janúar 2013 vegna bakverkja og kemur þá fram að M hafi verið óvinnufær meira og minna frá apríl 2012 og alveg frá 23. október 2012. M fer í segulómum í nóvember 2013 og er vísað til taugaskurðlæknis. M fer síðan á slyshadeild í desember 2013 vegna bakverkja. 21. janúar 2014 hittir M taugaskurðlækni. Í læknabréfi taugalæknisins kemur fram að M sé undirlagður af verkjum sem hafa verið í mjóbakinu og dreifa sér út í brjóstkassann og leiða til stirðleika í höndum. Taugalæknirinn telur að skoða eigi hvort M sé með gigtarþætti í sér eða bólgusjúkdóm. Fram kemur að hann finni ekki rótareinkenni og við skoðun á segulómsskoðun sé háls hryggurinn saklaus og einnig brjóstbakið þar sem slit sé lítið. Liðþófi sé eðlilegur. Það séu aukin vökvamerki sem bendi til bólgu og auk þess vöka í facetuliðum L3-4. Þar sem ekki sé um brjós-klos að ræða eða röturþrýsting eða neinar klemmur og engin einkenni um það þá hafi læknirinn ekki upp á skurðaðgerð að bjóða. Hins vegar ráðleggur taugalæknirinn áframhaldandi meðferð á Stykkishólmi því ef þetta væru facetuliðirnir þyrfti að skoða M með tilliti til gigtarþátta. 15. október 2014 hittir M aftur heimilislækni vegna verkja og síðan 26. janúar 2015.

Í vottorðinu kemur einnig fram að M hafi fengið hálsþnykk í október 2001 og hafi hann glímt við afleiðingar þess í nokkur ár. Þá kemur fram að M hafi í áráðir átt við stoðkerfisverki að stríða og erfitt sé að meta hvaða einkenni megi rekja beint til slyssins 26. nóvember 2012 en vissulega geri slyss engum gott sér í lagi mönnum með slíka fyrri sögu.

Af gögnum málsins kemur fram að M var bakveikur fyrir slysið og óvinnufær. Slysið hefur ekki gert ástandi hans gott með vísan til framangreinds mátti M vera löngu ljóst að ástand hans var varanlegt og í síðasta lagi þegar hann hitti taugalækninn þar sem fram kom að ekki var hægt að bæta ástand M með aðgerð. Úrskurðarnefndin lítur því svo á að tilkynningarfræstur hafi í síðasta lagi byrjað að líða 15. október 2014 en V er tilkynnt um slysið 8. desember 2015. Samkvæmt 1. mgr. 124. gr. laga nr. 30/2004, um váttryggingarsamninga, er tilkynningarfræstur því liðinn.

Niðurstaða.

M á ekki rétt á bótum úr slysatryggingu ökumanns í ökutækjatryggingu A

Reykjavík, 29. ágúst 2017.

Valgeir Pálsson hrl.

Sóley Ragnarsdóttir lögfr.

Jón Magnússon hrl.